

Kasper, Sky en de groene beer

Kasper, Sky en de groene beer is een gezamenlijke uitgave van Marlies Slegers en Kaspersky Lab met als doel kinderen van 6–9 jaar te leren hoe ze veilig de digitale wereld kunnen ontdekken.

Tekst: © 2017 Marlies Slegers

Illustraties: Dmitry Korotchenko, © 2017 Kaspersky Lab

Productie: Postfly B.V., Arnhem

Alle rechten voorbehouden.

Op www.kaspersky.nl/samen-mediawijs kan je je aanmelden voor onze nieuwsbrief, boeken en artikelen.

Kasper, Sky en de groene beer

Een verhaal door Marlies Slegers

KASPERSKY.nl

Kuma

Een oude, groene beer uit Japan, met een heel speciale gave.

Over
wie gaat
dit boek?

Kasper

Kasper is 9 jaar oud. Hij houdt enorm veel van voetbal, en als hij niet buiten kan spelen, speelt hij graag de game Goal. Zijn beste vriendin is Sky, die ook in zijn klas zit.

Sky

Sky is, net als Kasper, 9 jaar oud.
Ze houdt van dansen, muziek en ze is
heel nieuwsgierig!

Opa

Vroeger was opa kapitein en vaarde hij over
de hele wereld! Hij nam van alle plekken waar
hij was, mooie dingen mee terug naar huis.
Op een van zijn reizen, kreeg opa Kuma van
een oude Japanse man.

Gepest

Kasper zat in de klas en keek naar de grote klok aan de muur. Nog een paar minuten en dan ging de bel. Hij gaapte. Sky, die naast hem zat, tikte hem aan.

‘Heb je weer tot laat zitten gamen?’ Ze lachte naar hem. Als Sky lachte, kreeg ze kuiltjes in haar wangen.

Kasper knikte. ‘Ja. Stom, want nu ben ik moe. Ik was bijna bij het eind van het level dat ik nog moest halen!’

‘Mag dat wel van je ouders? Ik mag na acht uur ’s avonds echt niet meer op de computer of zo.’

Kasper grijnsde. ‘Ik ook niet. Ik doe het stiekem.’

Sinds een paar maanden speelde Kasper het spel Goal, een voetbalspel wat bijna al zijn vrienden speelden. Als je heel veel punten scoorde, kon je steeds betere spelers kopen. Kasper zat nu bijna op level tien en dan kon hij ook weer een nieuw voetbalstadion kopen.

De bel ging en iedereen pakte zijn tas.

‘Hé, Kasper.’ Jay stond naast zijn tafel. ‘Op welk level ben jij nou?’

‘Negen,’ zei Kasper. ‘Het lukt me maar niet om tien te halen!’

Mees kwam erbij staan en hij lachte. ‘Sukkel. Dat is zo makkelijk! Iedereen hier heeft level tien allang gehaald! Jij kan ook niets! Net als op het veld.’ Mees en hij zaten in hetzelfde team met voetbal. Kasper was keeper en als hij een bal doorliet, was Mees altijd kwaad op hem. Mees vond dat, als ze verloren hadden, het de schuld van Kasper was.

Kasper keek op. ‘Ik ben geen sukkel.’ Hij werd rood en balde zijn vuisten. Mees moest hem altijd hebben.

Mees grijnsde. ‘Echt wel! Je kunt op het veld niet goed keepen en bij Goal kom je niet voorbij level negen.’

'Laat hem met rust, Mees!' Sky keek Mees boos aan. 'Jij bent pas een sukkel dat je Kasper steeds zo pest!'

Mees haalde lachend zijn schouders op en liep weg.

Sky keek Kasper aan. 'Hij is zelf stom! Trek het je niet aan. Ik wacht buiten op je.'

Kasper haalde diep adem en bukte om zijn rugzak te pakken. Jay stond nog steeds naast hem.

'O, level negen is lastig, maar ik heb hem wel gehaald.' Jay keek Kasper aan. 'Ik wil je wel helpen.'

Kasper dacht na. Dat zou fijn zijn! 'Hoe dan?'

'Als je mij je naam en wachtwoord geeft, dan speel ik level negen voor je uit.'

'Dat is goed!' Kasper keek Jay blij aan. 'Ik geef het je later deze week. Ga ik het eerst nog even zelf proberen.'

Een paar minuten later liep hij naast Sky op weg naar huis. Sky was zijn beste vriendin en ze liepen altijd samen van en naar school.

'Je moet je niets van Mees aantrekken, hoor,' zei Sky. 'Hij doet altijd gemeen tegen iedereen.'

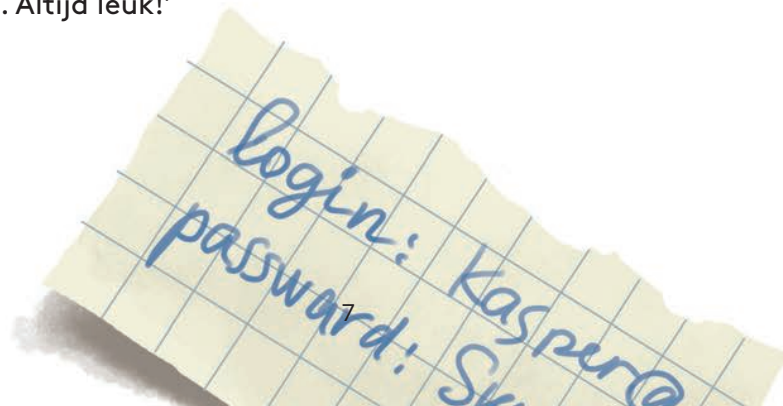
'Vooral tegen mij.' Kasper schopte een steentje weg.

'Ja. Hij moet jou echt hebben. Waarom vertel je het niet tegen de juf?'

'Dan wordt het misschien nog erger,' zei Kasper. 'Laat maar. Ga je nog iets doen vandaag?'

'Ja. Ik moet zo naar dansles. Superleuk! En jij?'

'Ik moet eerst mijn kamer opruimen,' lachte Kasper. 'En na het eten gaan we even naar opa en oma. Altijd leuk!'

Een stoffige oude groene beer

Het was een mooie zomerse avond. Kasper stond samen met opa in de keuken, terwijl oma buiten met papa praatte.

'Je bent een beetje stil. Hoe gaat het met je?' Opa sneed een appel in stukken en gaf een partje aan Kasper.

'Het gaat wel,' zei Kasper en hij haalde zijn schouders op. 'Ik word een beetje gepest. Soms.'

'Dat klinkt niet goed. Op school? Op voetbal?'

'Overal. Door een jongen van school.'

'En wat zegt je juf daarvan?'

'Die weet het niet. Als ik haar dat vertel, gaat Mees me vast nog meer pesten.'

'Tja. Wat doet die Mees dan?'

'Hij scheldt me uit. Vandaag zei hij dat ik een sukkel was omdat ik niet zo goed in een spel ben als hij.'

'O. Een bordspel?'

Kasper moest lachen. 'Nee. Online.'

Opa kreeg een frons op zijn hoofd. 'Online? Je bedoelt op de computer? Als je op internet zit?'

'Ja. Ik speel daar een spelletje, een voetbalspel, waarbij je toernooien kunt winnen. Je kunt ook met elkaar chatten. Een soort praten,' zei hij, zodat opa het ook zou begrijpen. 'En bij het chatten word ik soms uitgescholden door Mees.'

Opa knikte. 'Wat naar. Heb je dan niet een vriend of zo die je kan helpen en beschermen tegen jongens als Mees?'

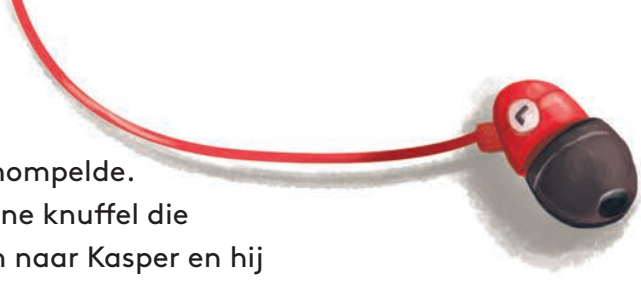
'Sky neemt het altijd wel voor me op.' Kasper pakte het laatste partje appel van opa aan. 'Ach, het is niet zo heel erg. Meestal probeer ik uit zijn buurt te blijven. Pap en mam weten het ook niet, want straks mag ik niet meer op Goal. Dan zeggen ze weer dat ik maar niet meer online moet gaan. Jij mag het ook niet tegen ze vertellen, hoor. Het gaat vast wel een keer over.'

Opa keek hem lang aan. Toen zei hij: 'Ik heb iets voor je. Kom maar mee.'

Nieuwsgierig liep Kasper achter opa aan naar de kamer waar opa allemaal spullen van vroeger bewaarde. Een soort schatkamer, vond Kasper altijd als hij hier was. Opa was zijn leven lang kapitein op een boot geweest en hij had de hele wereld rondgevaren. Van al die reizen nam hij dan wat mee en dat lag hier allemaal uitgestald in deze kamer. Hij had Kasper al heel vaak verhalen over die reizen verteld en Kasper hield bijna net zoveel van de zee als opa dat deed.

Opa liep naar een hoekje waar een stoel stond. Over de stoel hing een grijze, stoffige deken.

Opa haalde hem eraf en lachte toen. Hij mompelde.

‘Hallo, oude vriend.’ Opa pakte een groene knuffel die op de stoel zat. Daarna draaide hij zich om naar Kasper en hij hield een grote, groene beer voor zich uit.

‘Hij is voor jou nu.’ Opa glimlachte naar de knuffel. ‘Hij heet Midori Kuma, maar hij luistert ook gewoon naar Kuma, hoor. Het is een heel bijzondere beer, ik heb hem meegenomen tijdens een van mijn wereldreizen, lang voordat jouw vader geboren werd. Zelf kreeg ik hem van een oude Japanse man, die me vertelde dat ik heel goed voor de beer moest zorgen. Kuma is anders dan andere beren.’

Kasper nam de beer verbaasd aan. Hij had hem nog nooit bij opa gezien. Kuma was zo groot dat hij tot Kaspers navel kwam.

‘Je hebt me nooit verteld dat je zo’n grappige beer hebt, opa,’ zei Kasper, terwijl hij de knuffel eens goed bekeek. Het leek wel of Kuma terug staarde met zijn glanzende bruine kraalogen.

‘Dat klopt.’ Opa legde een hand op Kaspers schouder. ‘Ik heb gewacht tot je oud genoeg was voor Kuma. En dat moment is aangebroken.’

‘Ik ben negen!’ Kasper keek opa lachend aan. ‘Knuffels zijn voor als je vier bent.’

‘O, maar deze niet. Kuma is heel speciaal. Daar moet je op een goede manier mee om kunnen gaan,’ zei opa met een mysterieuze stem. ‘Daarom heb ik hem voor je bewaard. Omdat ik weet dat je nu goed voor hem zult zorgen. Maar je moet me een ding beloven: praat er nooit met iemand over. Niemand zal je geloven.’

Kasper keek vragend van opa naar de beer. Het leek net of de beer naar opa knip-oogde. Kasper schudde met zijn hoofd. Hij zag dingen die er niet waren, besloot hij.

‘Waarover mag ik niet praten? Ik begrijp het allemaal niet.’

Opa glimlachte. ‘Ik kan het je niet vertellen. Kuma kiest zelf een moment. Maar geloof me: er is geen beer in de wereld zo speciaal als deze hier. Wees zuinig op hem. Later kun jij hem dan weer aan je eigen kinderen geven.’

Opa legde zijn oude gerimpelde hand op de kop van de knuffelbeer. ‘Dag, Kuma, ik

zal je missen. Zorg nu maar goed voor Kasper.'

Kasper vond stiekem dat opa wel een beetje raar deed.

Kasper nam de beer mee naar beneden. Toen ze weer naar huis gingen, zette hij Kuma op de achterbank, naast hemzelf. Opa zwaaide en keek hen een beetje droevig na.

Kasper keek naar Kuma. Wat raar! De beer had opeens een droevige uitdrukking op zijn snoet. En waarom wist Kasper ook niet helemaal – het was tenslotte maar een knuffel – maar hij kreeg medelijden met de beer.

'Wat een lelijk ding,' zei pap opeens. Hij keek via de spiegel naar Kasper. 'Zo'n oude mufte beer.'

'Hij is niet lelijk! Hij is hartstikke mooi! Niemand heeft een groene beer en ik nu wel en dat is heel bijzonder! Hij is ook nog eens heel oud en zeldzaam!' Kasper keek pap boos aan.

'Je hoeft niet zo kwaad te worden,' zei pap lachend. 'Ik vind hem zelf gewoon niet mooi, dat is alles. Het is super lief van opa dat jij deze beer hebt gekregen.' En daarna zette pap de radio wat harder en reden ze door naar huis.

Toen ze thuis waren, pakte Kasper de beer uit de auto en nam hem gelijk mee naar zijn kamer. Daar zette hij de beer op een stoel in de hoek. Kasper keek rond in zijn kamer. Het was nog steeds de mooiste kamer van het hele huis, vond hij zelf. Hij sliep op de zolder en zijn kamer had een hoog, puntig dak. Er zaten vier kleine ronde ramen in het dak. Het leek daardoor alsof hij in een kajuit op een schip zat. Net als opa vroeger. Mam had de kamer helemaal ingericht met dingen die met boten en schepen te maken hadden. Aan de wand hing een rode reddingsboei. Op een van de muren zat behang met ankertjes. De lamp op zijn bureau was een wereldbol. Al het

hout was wit geschilderd en zijn bed had de vorm van een roeiboot. Zijn vader had een oud scheepsstuur aan de muur gemaakt. Dat stuur hadden ze van opa gekregen. Kasper kon er zelfs aan draaien. Op de planken aan de muur lagen schelpen, houten schepen, en een klein glazen flesje met daarin een nog kleiner zeilbootje.

Met zijn handen in zijn zij keek hij naar Kuma.

‘Welkom in mijn huis, Kuma,’ zei Kasper. ‘Trek je niks van mijn vader aan. Je bent niet lelijk. Niet echt. Je bent... nou, je bent groen. Dat bedoelde opa zeker. Dat maakt je bijzonder.’

Mam kwam zijn kamer binnen. ‘Tijd om te gaan slapen, Kas,’ zei ze en ze trok de gordijnen dicht.

‘Mag ik nog even een spelletje doen? Mag ik op Goal? Ik ben nog niet moe.’

‘Nee. Het is al laat. Je mag nog wel even in een boek lezen. En je weet...’

‘Ja, ja, ’s avonds niet meer op de computer. Maar het is niet eerlijk. Jij en papa zitten ’s avonds nog wel met jullie telefoon.’

‘Ja. Ik begrijp dat het niet eerlijk lijkt, maar wij zijn dan nog mail aan het lezen voor ons werk. Of we kijken of er nog nieuws is. En we gaan ook later naar bed dan jij.’

‘Ook al zo stom,’ mopperde Kasper. Mam lachte, gaf hem een kus en draaide zich om.

‘Ik vind het wel een mooie beer, hoor,’ zei ze. ‘Ik ken niemand die een groene beer heeft en het is heel bijzonder dat hij al zo oud is en van opa is geweest. Misschien moeten we hem alleen een keer in de wasmachine doen om hem op te frissen. Nou, welterusten.’

Kasper kleedde zich om, poetste zijn tanden en ging in bed liggen. Zuchtend pakte hij zijn boek. Het was een spannend verhaal, over piraten en robots. Kasper was gek op lezen en het duurde niet lang of hij was helemaal opgeslokt in het verhaal.

Opeens klonk er een onbekende stem.

‘Spannend?’

Kuma

Kasper keek geschrokken op. Waar kwam die stem vandaan?! Hij ging rechtop zitten en keek rond. Hij liet zich van zijn bed zakken en keek onder zijn bed. Daar lag alleen een verwaalde sok, wat speelgoed en wat stripboeken. Hij begreep er niets van! Hij had toch duidelijk een stem gehoord! Of had hij zich het ingebeeld?

Hij klom weer in bed en keek een beetje bang om zich heen. De beer op de stoel keek hem vriendelijk aan. Kon het zijn dat...?! Nee! Knuffels praatten niet. Kasper moest zelfs grinniken om de gedachte aan een pratende beer. Hij moest maar gewoon gaan slapen. Hij had zich vast vergist. Hij knipte het licht uit en ging liggen.

‘Welterusten.’

Kasper schoot razendsnel overeind en deed het licht weer aan. Daar was de stem weer! Zijn hart ging wild tekeer en hij keek rond.

‘Hier.’

Met een ruk draaide Kasper zijn hoofd naar de hoek van de kamer, waar de beer in de stoel zat.

‘Ja, hier.’ De groene beer bewoog en keek Kasper vriendelijk aan.

‘Dit kan niet waar zijn...’ mompelde Kasper geschrokken.

De beer liet zich voorzichtig van de stoel glijden en schudde zijn lijf op en neer. ‘Hè, heerlijk, even weer mijn vacht opschudden!’ Kuma liep naar Kaspers kledingkast en ging er met zijn rug langs. ‘O, dat is fijn! Zo.’ Hij keek rond. ‘Ja, hier hou ik het wel uit. Alleen die stoel – hij zit niet zo lekker. Heb je niet een zacht kussentje voor me?’ Kuma liep de kamer rond, pakte zo nu en dan iets in zijn pootjes en zette het dan weer terug. Toen keek hij Kasper aan en hij knikte tevreden.

‘Leuke kamer!’

‘Dank je,’ fluisterde Kasper. ‘Ik droom...’ zei Kasper en hij wreef in zijn ogen. Maar

toen hij zijn ogen weer opende, stond Kuma nog steeds vriendelijk naar hem te kijken, zijn pootjes netjes achter zijn rug. 'Hoe kan dit? Een pratende beer!'

'Waar?!' vroeg Kuma en hij keek om zich heen. Toen draaide hij zich weer naar Kasper en hij knipoogde. 'Grapje. Je vraagt je vast af wat ik hier doe.'

'Ik vraag me af hoe het kan dat je praat.' Kasper schudde zijn hoofd vol ongeloof.

'Dat vraag ik me bij jou ook af. Hoe kan het toch dat jullie mensen praten? En niet knorren, of blaffen zoals normale wezens doen.'

Kuma schraapte zijn keel. 'Ik ben een hulpbeer. Als er iets is, kom ik je helpen.'

'Helpen? Waarmee?'

'Nou, met dingen waar je wel wat hulp bij kunt gebruiken.'

Kasper grijnsde opeens. 'Dus met mijn kamer opruimen en dat soort dingen? Help je mee als ik huiswerk heb?'

'Nee.' Kuma schudde zijn hoofd en de groene vacht schudde vrolijk mee.

'Niet dat soort hulp. Je kamer opruimen moet je zelf doen.'

‘Jammer.’ Kasper lachte. ‘Waarmee dan wel?’

‘Dat merk je wel,’ zei Kuma. ‘Dat weten we pas als er iets is waarbij ik je kan helpen. Wat lees je?’ Kuma wees op het boek dat nog open op Kaspers bed lag. Hij liep op Kaspers bed af en klom er moeizaam op. ‘Oef! Dat is hoog!’ Hij nestelde zich tegen het voeteneind.

Kasper kneep zichzelf in zijn arm. Au! Hij droomde niet. Op zijn bed zat een pratende groene knuffelbeer. ‘E...e...een boek over piraten en robots,’ stamelde Kasper.

‘O!’ Kuma klapte in zijn pootjes. ‘Ik ben dol op spannende verhalen. Lees je wat voor? Toe?’

‘Eh. Oké.’ Kasper keek nog eenmaal naar Kuma en toen begon hij te lezen, totdat ze allebei in slaap vielen.

Dat heb je gedroomd!

‘Een beer die praat?’ Sky keek hem met open mond aan. ‘Dat heb je gedroomd!’

‘Nee, echt niet! Toen mam me wakker maakte vanochtend, zat hij nog aan het voeteneind van mijn bed. Mam moest lachen, want ik was met mijn boek in mijn handen in slaap gevallen. En ze plaagde me ermee dat ik mijn knuffel voorlas.’

‘Zie je wel! Je hebt het gedroomd!’ Sky lachte. Kasper keek even naar haar. Haar zwarte haren zaten in vlechten vandaag.

‘Nee, het was echt. Toen ik vanochtend mijn spullen op mijn kamer pakte om naar school te gaan, zei hij opeens ‘Veel plezier vandaag!’ Mam had hem weer op de stoel gezet en hij bewoog niet, maar hij zei het wel. En mijn opa had gezegd dat het een hele speciale beer was.’ Opeens sloeg Kasper zijn hand voor zijn mond. Opa had ook gezegd dat hij hier met niemand over mocht praten. En nu had Kasper het aan Sky verteld. Wat had opa ook alweer gezegd? Dat hij gewacht had tot Kasper oud genoeg was op een goede manier met Kuma om te gaan.

‘Ik... Ik had het niet mogen vertellen,’ zei Kasper zacht. ‘Ik moest aan opa beloven dat ik er met niemand over zou praten. En nu heb ik het jou verteld.’

Sky pakte zijn hand vast. ‘Dat maakt niet uit. Ik vertel nooit iets door, dat weet je toch? Die ene keer dat jij een heel pak koekjes opgegeten had en daarna zei dat de hond het gedaan had, toen heb ik toch ook niets gezegd?’

‘Nee,’ lachte Kasper. ‘Dat was ook niet nodig want we hebben helemaal geen hond! Mam wist gelijk wie alle koekjes op had!’ Hij keek haar aan. ‘Het zou wel heel fijn zijn als je er met niemand anders over wil praten.’

‘Over de koekjes?’ Sky keek hem plagend aan en Kasper werd een beetje rood.

‘Over de beer,’ zei hij en daarna waren ze bij school.

Sky zette haar handen in haar zij en keek naar Kasper. 'Ik geloof je niet. Jij hebt helemaal geen pratende beer. Die bestaan niet.'

'Wel!' Kasper keek haar boos aan. 'Weet je wat? Kom na school maar met me mee! Dan laat ik je hem zien!'

Verdwenen

Na school liepen ze samen naar het huis van Kasper. Hij vroeg zich af of opa boos zou worden als die wist dat Kasper Sky mee zou nemen om naar Kuma te kijken.

‘Hai Sky, wat gezellig dat je er weer bent!’ Mam keek op toen ze binnenkwamen. ‘Lusten jullie een kopje thee? En wat koekjes?’ Ze schonk twee bekers in en zette een schaal met koekjes neer op tafel. Daarna pakte mam haar sleutels.

‘Kasper, ik moet even naar school voor een project. Kunnen jullie een uurtje alleen zijn?’

‘Mam, ik ben negen, niet vijf!’ Kasper draaide met zijn ogen.

‘Dat weet ik wel, wijsneus.’ Mam lachte. ‘Als er iets is, kun je bij de buurvrouw aankloppen. Ik stuur haar wel een bericht dat ik nu weg ben, dan weet ze dat. En anders moet je mij bellen. Het nummer heb ik opgeschreven en dat ligt naast de telefoon.’

‘Wat moet je op school doen?’ Kasper keek op.

‘O, er is iets waar ze hulp van ouders voor willen. Daar ga ik over praten. Dag, Sky, tot de volgende keer!’

Sky groette terug en toen was mam vertrokken.

Toen mam de deur achter zich had dichtgetrokken, keek Sky naar Kasper. ‘Nou, waar is die groene magische beer van je?’

Kasper voelde zich steeds ellendiger. Misschien zou Kuma wel nooit meer praten omdat hij het tegen Sky had verteld.

‘Ik weet niet of...,’ begon Kasper.

‘Hij zit vast boven op je kamer!’ zei Sky en ze liep de kamer uit en sprintte de trap op.

‘Wacht nou!’ Kasper rende achter haar aan.

Sky stond al in zijn kamer.

'Waar is hij dan?'

Kasper kwam naast Sky staan en keek rond. Hij keek naar de stoel in de hoek waar hij Kuma gisteren gezet had.

Die was leeg.

Kuma was nergens te zien.

'Zie je wel,' zei Sky. 'Je hebt het gedroomd. Of je hebt gelogen. Er is helemaal geen beer die praat.'

Kasper liep zijn hele kamer rond. Hij keek onder zijn bed, trok zijn kast open en tuurde onder zijn bureau. Maar Kuma was nergens te bekennen.

'Ik begrijp het niet...' stamelde Kasper.

'Nou, ik wel,' zei Sky een beetje teleurgesteld. 'Je hebt me gewoon voor de gek gehouden. Is dit een grapje of zo?'

'Nee! Echt niet! Ik...' Kasper keek verwilderd om zich heen. Hij wist zeker dat hij het niet gedroomd had. Sky draaide zich om en liep de kamer uit.

Kasper rende achter haar aan. 'Wacht nou! Echt, ik heb het niet verzonnen. Ik weet ook niet waar hij is. Maar hij bestaat wel!'

En terwijl hij achter haar aan liep, viel zijn blik op de wasmachine in de badkamer. Daar, achter het glas, zag hij iets groens.

'Kuma!' Geschrokken bleef hij stilstaan en keek naar de beer, die in de wasmachine zat. Dat was waar ook! Mam had gezegd dat ze de knuffel wel eens zou opfrissen.

Sky bleef staan. 'Waar?'

'Daar!' Kasper liep snel de badkamer in en opende de wasmachine. Als Kuma dit maar overleefd had! Hij pakte de natte knuffel vast. Voorzichtig legde hij hem op de grond. Kasper hield zijn adem in en keek naar de beer, die nu een stuk kleiner leek omdat zijn vacht zo nat was.

'Hij zegt niet veel,' zei Sky.

'Nee. Jij zou ook niet veel zeggen als je in een wasmachine gestopt was,' zei Kasper nijdig.

Opeens bewoog Kuma. Met een gil sprong Sky achteruit.

'Hij beweegt!'

'Kuma! Is alles in orde?' Kasper keek naar de oude beer op de grond.

Moeizaam stond de beer op. Hij mompelde en schudde met zijn lijf op en neer.

De spetters water vlogen in het rond en zowel Kasper als Sky werden nat. Maar dat deed er niet toe, dacht Kasper, die blij lachte. Kuma had de wasbeurt overleefd.

'Brrr!' De beer schudde alle haartjes van zijn vacht weer los. Nu leek hij wel een pluizenbol. 'Dat was fris!'

'Hij... hij praat...' stamelde Sky en ze zette een paar passen naar achteren.

Ze was bijna net zo wit in haar gezicht als de wastafel.

'Dat zei ik toch!' Kasper pakte Kuma's poot vast.

'Kom, we gaan je opdrogen op mijn kamer.'

'Wie is dat?' Kuma knikte met zijn kop in de richting van Sky terwijl hij Kaspers hand stevig vastpakte.

'Kuma, dit is Sky, mijn vriendin.'

'O. Aangenaam,' zei Kuma en hij stak zijn vrije poot naar Sky uit.

Sky staarde hem met open mond aan.

'Ze is niet erg beleefd,' fluisterde Kuma tegen Kasper, die hard begon te lachen. 'Heeft ze nog nooit een gewassen beer gezien of zo?'

'Ze heeft nog nooit een pratende beer gezien!'

Kasper trok Kuma vrolijk mee.

Niet veel later zat Kuma in een handdoek gewikkeld op Kaspers bed. Hij keek Sky nieuwsgierig aan.

'Ik heb nog nooit een groene beer ontmoet.' Sky staarde terug.

'Nu wel,' zei Kuma. 'Poeh, even warm worden, hoor.'

'Zullen wij ondertussen anders Goal spelen?' Kasper keek Sky vragend aan. Ze knikte, en bleef naar Kuma staren.

Kasper zette zijn computer aan en startte het spel op. Sky kwam naast hem zitten, maar ze bleef naar Kuma staren. Die wreef ondertussen met zijn pootjes door zijn vacht en klom daarna van het bed af.

'Mag ik meedoen?' Kuma keek met zijn kraaloojjes vragend naar Kasper.

'Dat is lastig. Je mag wel kijken!' Kasper zette Kuma op het bureau, zodat hij de computer goed kon zien. De beer was inmiddels helemaal droog en hij rook weer lekker fris.

Kasper typte zijn naam en wachtwoord in. Ondertussen legde hij Kuma en Sky uit hoe het spel gespeeld werd.

Nadat ze een poos gespeeld hadden, wees Kasper opeens naar het scherm. 'Hé, Jay is online en hij zou me helpen! Wacht, we kunnen chatten met hem.'

Hoi Jay!

Hoi Kasper!

Je zou me helpen met level tien, zei je vandaag.

Ja! Als je mij je naam en wachtwoord geeft, speel ik wel voor jou.

Dat is goed!

Kasper begon zijn naam en wachtwoord in te typen in een bericht aan Jay.

'Kasper...' Sky sloeg hem op zijn arm. 'Moet je nou zien!'

'Wat?' Kasper keek verstoord op. Toen zag hij waar Sky met grote ogen naar keek en hij hield zijn adem in.

'Hoe kan dat?!' fluisterde hij zacht.

Rood

Met open mond staarde Kasper naar Kuma. De beer was niet langer groen maar helemaal rood.

'O, o...' zei Kuma en hij keek naar Kasper.

'Gaat het wel met je? Ben je ziek van de wasmachine?'

'Nee.' Kuma schudde zijn hoofd. De rode vacht wapperde op en neer.

'Ik word rood als er iets niet goed is. Om je te waarschuwen. Als er gevaar heerst.'

'Waarvoor?' Kasper begreep er niets van. Hoe kon de beer nu opeens rood zijn?

'Ik denk omdat je iets gaat doen dat niet goed is.'

Kuma keek Kasper ernstig aan. 'Je moet nooit wachtwoorden aan iemand anders geven.

Je wachtwoord is alleen van jou.

Dat moet je nooit delen, ook niet met je beste vriend.’ Kuma zuchtte. ‘Bah, ik word ook altijd een beetje misselijk als ik rood ben.’

‘Ja, maar hoe kan Jay dat level dan voor me halen?’ Kasper keek aarzelend naar Kuma.

‘Je zou kunnen vragen of hij een keertje hierheen wil komen om het spel hier te spelen,’ zei de beer en hij schudde nog wat druppels water uit zijn oren. ‘Dan voer jij eerst je naam en wachtwoord in zonder dat hij het ziet. En dan spelen jullie dat level samen uit.’

Kasper dacht even na. ‘Ja, dat is een veel beter plan,’ zei hij toen en hij stuurde een bericht naar Jay.

Ik geef liever mijn wachtwoord niet. Kom je anders zaterdag hier spelen? Dan kunnen we het samen uitspelen, dat is veel leuker!

Oké! Tot dan!

Kasper keek naar Kuma. Die kleurde weer helemaal groen.

‘Werkt het altijd?’

‘Wat bedoel je?’ Kuma keek hem vriendelijk aan.

‘Als ik dus iets doe wat niet goed is, of niet zo slim, word jij dan rood?’

‘Dat klopt,’ zei Kuma. ‘Ik zei toch dat ik er was om je te helpen?’

Kasper keek Kuma grijnzend aan.

Hij ging naar een site waar hij van pap en mam nooit op mocht komen, omdat er gewelddadige plaatjes op stonden en je zestien moest zijn om op deze site te mogen. Kuma kleurde helemaal dieprood.

‘Dat is geen goede site voor je,’ zei Kuma. ‘Oef, ik voel me echt heel naar nu.’ Er borrelden opeens zeepbelletjes uit zijn mond. ‘Dat is wasmiddel,’ zei Kuma en hij liet een boertje. ‘Pardon.’

Kasper verliet de site weer snel en Kuma werd weer groen.

Sky begon te lachen. ‘Dit is echt geweldig!’ Ze stootte Kasper aan. ‘Die beer kan je altijd waarschuwen als je iets doet dat gevaarlijk is!’

'Zo is het. Als jij iets doet dat gevaarlijk is, word ik rood als een tomaat,' zei Kuma. 'Over eten gesproken. Heb je niet wat honing voor me? Ik heb een beetje honger. Of een broodje? Een banaantje misschien of een appeltje.'

'Jij bent echt de liefste en leukste beer die ik ooit heb ontmoet!' riep Sky uit en ze pakte Kuma beet en gaf hem een knuffel. Toen ze hem losliet, was Kuma rood.

'O, jee!' Sky keek Kuma geschrokken aan. 'Doe ik iets verkeerd?'

'Nee,' zei Kuma. 'Ik word er gewoon verlegen van.'

Sky lachte. 'Gekke beer! En ik beloof je, dat ik hier met niemand over zal praten.' Ze gaf hem een zoen op zijn pluizige kop en toen werd Kuma weer rood. Maar hij grijsde van oor tot oor.

Gehaald

Het was al laat die avond. Mam kwam de kamer binnen.

'Tijd om te slapen, Kasper.'

'Yes!' riep Kasper.

'Nou, normaal ben je nooit zo blij als je moet slapen...'

Kasper grijnsde. 'Ik juich omdat ik net level tien heb gehaald. Helemaal zelf.' Hij wees op de computer en zette hem daarna uit. Hij had er niet eens Jays hulp voor nodig gehad. En tijdens het spelen was Mees met hem gaan chatten en hij was eigenlijk best aardig geweest. Hij had zelfs gezegd dat het heel goed van Kasper was dat hij zover was gekomen. Kasper wist niet waarom Mees opeens zo aardig deed, maar het was wel prettig geweest.

'Wat goed van je. En je beer mocht meekijken!' Mam lachte en wees op Kuma, die ook op het bureau zat. Ze draaide zich om en sloeg het dekbed open. Kuma en Kasper knipoogden naar elkaar zonder dat mam het zag.

'Zoiets,' zei Kasper en hij kroop in bed.

Mam ging op het dekbed zitten. 'Opa vertelde me vanochtend iets door de telefoon,' begon ze. 'Dat je door een jongen op school gepest wordt. En dat je niet wil dat ik het op school bespreek omdat je bang bent dat het dan erger wordt. Maar weet je, Kas, sommige dingen hoef je niet alleen op te lossen. Soms heb je wat hulp nodig en daarom heeft opa het me verteld. Hij was bang dat je boos zou zijn dat ik het nu weet, maar dit soort dingen moet je wel delen met elkaar.'

'Ik heb de juf gesproken,' ging mam verder. 'Ze vond het jammer dat je er niets over gezegd had. Mees. Zo heet die jongen toch? Hij doet het vaker, zei ze, ook bij andere kinderen. Ze heeft gelijk met zijn ouders gebeld, toen ik er zat. Die vertelden dat Mees sinds de dood van zijn oma last heeft van boosheid. daarom soms pest.

Dat is niet goed, maar dan begrijp je waar het vandaan komt. Ze zouden gelijk met hem gaan praten. De juf beloofde me dat ze het in de gaten zou houden. Zoiets moet je altijd met mij of papa bespreken. Want soms kun je wel wat hulp gebruiken. En vanaf nu zal Mees je vast niet meer lastig vallen. Als dat wel zo is, moet je het bij de juf melden. Zij zal je helpen. Afgesproken?’

Kasper voelde zich helemaal warm worden van binnen. ‘Dank je wel,’ zei hij. ‘Dat is fijn.’

Mam gaf hem een zoen en knipte het licht uit.

Kasper staaarde in het donker. Dus daarom was Mees zo onaardig. Omdat hij zijn oma miste. Dat begreep Kasper wel – hij zou oma enorm missen als die er niet meer zou zijn. Misschien moest hij Mees

een keer meenemen naar zijn eigen opa en oma en dan samen in de schatkamer van opa kijken. Opa zou dat vast leuk vinden.

Hij gaapte. En toen hoorde hij een zacht plofje, het sloffen van pootjes over vloer. Hij voelde hoe er aan de deken getrokken werd en iets op het bed klom. Kuma ging aan zijn voeteneind liggen.

‘Welterusten, Kasper,’ zei de beer zacht.

‘Welterusten, Kuma,’ fluisterde Kasper en toen viel hij in slaap.

Over de auteur

Kinder- en jeugdboekenschrijfster Marlies Slegers (1965) heeft inmiddels 35 titels op haar naam staan, waaronder de boeken uit de succesvolle series *I Love Liv*, *Gezocht: Normale Ouders* en *Hockeyteam De Sterren*. Daarnaast schrijft ze veel over mediawijsheid, zoals *Vertrouw me Maar*, *Soci@l Kids*, en de YA boeken *Onder mijn huid* en *Vijftien*.

Voor alle informatie kun je kijken op de website: www.marliesslegers.nl en op www.facebook.com/kinderboeken